

Stolthed og samtidigt — indadtil — et med ydmyg Taknemlighed modtaget Vidnesbyrd om, at Herrens Velsignelse hvilede over hans Hus. Det var nu ogsaa en opvakt, lærelysten, frem for alt strengt pligtro Ungdom, ægte Sideniusser, der én efter én voksede op i Faderens Billede, ja slægtede ham paa endog i alle ydre Smaatræk — lige til den selvbevidste Holdning og taktfaste, soldatermæssige Gang. Der var kun ét af Børnene, af hvem Forældrene havde Sorg. Det var et af de mellemste, en Dreng, der hed Peter Andreas. Han var ikke alene uregerlig i Skolen og blandt sine Kammerater, saa der stadig indløb Klager over ham fra disses Forældre; men der sporedes allerede i en tidlig Alder hos ham en overlagt Opsætsighed mod Hjemmets Skik og Orden. Han var ikke bleven ti Aar gammel, før han rent ud nægtede sine Forældre Lydighed; og jo ældre Drengen blev, des stærkere voksede der frem i ham en stejl, overmodig Trods, som hverken Tugt eller Tvang eller Herrens Formaning formaaede at kue.

Pastor Sidenius sad ofte raadløs ved sin Hustrus Seng og talte om denne Søn, der hos dem begge vakte en skræmmende Erindring om hin vanslægtede Vendsyssel-Præst, hvis Navn stod som prentet med Blod paa Slægtens Stamtavle; — det var for dem, som om dennes ustyrlige Sind efter næsten et Aarhundredes Forløb gik igen i deres